

MANO DIEVAS IR MANO VISKAS

Asyžiaus lordas Bernardas, vienas iš turtingiausių ir išmintingiausių visame mieste didikų, kurio nuomonę gerbė kiekvienas, ėmė vis labiau susimąstyti apie

šv. Pranciškaus panieką šiam pasauliui ir begalinę kantrybę, su kuria jis kentė skriaudas, kaip jis, per dvejus metus, visų nekenčiamas ir niekinamas, darėsi vis tvirtesnis ir kantresnis. Ir ėmė jis sau galvoti: „Šitas Pranciškus iš tikrųjų turi būti gavęs didelę Dievo malonę“.

Taip įkvėptas Dievo, kartą jis pakvietė šv. Pranciškų kartu pavakarieniauti. Šventasis nuolankiai sutiko, ir tą vakarą jie valgė vakarienę kartu.

Tačiau lordas Bernardas slapta troško ištirti šv. Pranciškaus šventumą ir planavo, kaip tai padaryti, tad pakvietė jį likti nakvoti. Ir kai šis nuolankiai sutiko, lordas Bernardas liepė pakloti jam lovą savo kambaryje, kur naktį visuomet degdavo spingsulė.

Šv. Pranciškus, norėdamas nuslėpti gautąsias dieviškas malones, vos įėjęs kambarin, krito į lovą, tuo parodydamas, kaip nori miego. Bet garbusis Bernardas ketino visą naktį jį slapčia stebėti. Jis taip pat greit atsigulė ir griebėsi gudrybės: truputį padelsęs ėmė garsiai knarkti, tartum kietai miegotų.

Tada šventasis, visuomet ištikimai slėpdavęs Dievo paslaptis, pamanė, kad lordas Bernardas iš tikrųjų užmigo, ir nakčiai neįpusėjęs atsikėlė melstis. Žvelgdamas į Dangų ir iškėlęs rankas, jis meldėsi su nepaprastu dvasios įkarščiu ir atsidavimų tardamas: „Mano Dievas ir mano viskas!“ Po šių žodžių jis apsipylė ašaromis ir vėl kartojo juos su tokiu širdingu atkaklumu, tokia ištikimybe, jog iki pat rytinių nieko kito neištarė, kaip tik: „Mano Dievas ir mano viskas!“

Šv. Pranciškus tarė šiuos žodžius susikaupęs, apmąstydamas ir stebėdamasis Visagalio Dievo gerumu, Dievo, kuris, atrodo, pasigailėjo sergančio pasaulio ir numatė, kokiais vaistais jį pagydyti per savo mažąjį neturtėlį Pranciškų. Apšviestas pranašystės dvasios, regėdamas didžius darbus, kuriuos Dievas ketina atlikti per jo Ordina, ir tos pačios dvasios galia jausdamas savo paties bejėgiškumą, kokios dar menkos jo dorybės, jis šaukėsi Dievo, be kurio žmogus per silpnas ką nors nuveikti, kad šis savo gailėstingumu ir visagalybe paremtų, papildytų ir užbaigtų tai, ko jis pats vienas nepajėgs padaryti. Ir kaip tik todėl jis meldėsi: „Mano Dievas ir mano viskas“.

Dabar lordas Bernardas spingsulės šviesoje pamatė įkvėpto šv. Pranciškaus elgseną ir kai savo širdyje dėmesingai svarstė šventojo tariamus žodžius, kai susikaupęs stebėjo jo atsidavimą, į pačias jo širdies gelmes nužengė Šventoji Dvasia ir įkvėpė jį keisti savo gyvenimą.

Todėl išaušus rytui jis pašaukė šv. Pranciškų ir tarė jam: „Broli Pranciškau, širdyje aš apsisprendžiau galutinai palikti šį pasaulį ir sekti paskui tave darydamas, ką tik man liepsi“.

„Šventojo Pranciškaus žiedeliai“, 32-33 p.

Ką pagalvojau išgirdęs šių metų Jaupra ugdymo programos temą? O gi, jog tai - mūsų brolio Pranciškaus žodžiai, kuriais jis norėjo pasakyti, kad, kai turiu Dievą, turiu viską, visą pasaulį. Turiu Dievą ir turiu viską? Negi taip paprasta? O jeigu noriu „iPod'o“? Negi, jei jau turiu Dievą, tai turiu ir „iPod'ą“? Ir dar tą 160 GB?

Viešpats mielai padovanos tau ir „iPod'ą“, ir dviratį, ir kitų tavo širdžiai mielų dalykų, jei išpildysi pirmąją brolio Pranciškaus žodžių dalį: „Mano Dievas...“. Neseniai Lietuvoje lankęsis žinomas Prancūzijos jaunimo kunigas Daniel-Ange tik užėjęs į mūsų vienuolyną Vilniuje paklausė: „O kur koplyčia? Noriu pasveikinti Viešpatį, nes... JESUS FIRST!“ Dažniausiai daugeliui žmonių atrodo, jog Dievas yra tas, kuris nori apriboti tavo laisvę, nori iš tavęs atimti džiaugsmą, malonumus, draugus, pilnavertį gyvenimą. Jiems atrodo, jog turėti Dievą, tai reiškia būti skurdžiumi, antrarūšiu second class citizen. Neišvydusiam Viešpaties veido žmogui, neprisilietusiam prie Jo meilės, Dievas - tai rinkinys draudimų ir apribojimų. Kaip gaila... Juk iš tiesų taip nėra. Tačiau tai gali paliudyti tik tas, kuris savo gyvenime susitiko Viešpatį veidas į veidą, taip, kaip brolis Pranciškus.

Ar nėra jums nutikę (man tai tikrai yra), jog kur nors keliaujant, kokiam nuostabiame Lietuvos ar Europos kampelyje pagalvojote - kaip būtų gerai, jei šie, pvz., kalnai, ar upė, ar ežeras būtų mano. Esu ne kartą pagalvojęs (ypač būdamas Nidoje), jog tikrai norėčiau, kad šios kopos, jūra ir pušys būtų mano. Bet tai iš žmogiško silpnumo. Ir pušys, ir jūra, ir kopos jau yra mano tada, kai Dievas yra tikrai „mano“. Kai visiškai susitapatinu su savo Kūrėju, su savo Tėvu (Tėčiu, Tėveliu), visa, kas yra Jo, yra ir mano. Juk viskas, kas priklauso mano mylinčiam Tėvui, yra kartu ir mano. O juk Tėvelis myli savo vaikus. Ir Jis jiems niekada negaili nei kopų, nei jūros, nei pušų, netgi „iPod'o“. Kai visiškai esu Jo, kai JESUS FIRST, Jis man dovanai atiduoda visa, kas yra šiame nuostabiame pasaulyje.

Štai kur buvo brolio Pranciškaus paslaptis. Būdamas skurdžius ir turėdamas Dievą, turėjo savo delne ir visą nuostabų pasaulį. Būdamas skurdžius iš tiesų buvo turtingas. Turtingas Dievu.

Viešpats ir tau, sese, broli, yra paruošęs daug nuostabių ir netikėtų staigmenų tavo gyvenime. O juk netikėta dovana yra pati mieliausia. Šiais metais esi Jo kviečiamas nuostabiam draugystės ir meilės nuotykiui. Tad nebijok kartu su broliu Pranciškumi ir sese Klara sušukti „Mano Dievas ir mano viskas“ ir pasijusti laimingas, nes viskas, kas priklauso tavo Tėveliui, kartu priklauso ir tau.

*Brolis Algis OFM
Lietuvos Pranciškoniškojo jaunimo dvasios brolis*

Taikos ir gėrio, mano sesės ir mano broliai!

Štai ir baigėsi ugdymo metai, kurių tema buvome pasirinkę Pranciškaus Regulos broliams eilutę: „Regula ir gyvenimas yra šis: laikytis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos“. O juk tai yra palikimas, kuris nepalieka jokio kito mokslo, tik Viešpaties Evangeliją. Jokio savo žodžio, tik Dievo žodį.

Būkim atsargūs, ši tema nėra išklaustyta ir išmoktas kursas, nes tikėjimo kelionėje nėra perėjimo į aukštesnę klasę, nėra vidurinio ir aukštojo išsilavinimo. Kiekviena diena, čia ir dabar, yra tavo egzaminas: atsiversti ir tikėti Evangelija. Todėl neklausk: „Ar pernai padariau viską, kad Evangelija taptų mano gyvenimo uola?“. Klausk: „Ant kokios uolos aš šiandien statau savo gyvenimą?“

„Deus meus et omnia“, - taria mūsų visų Brolis, kuris apsikabino Evangeliją. Apsikabino ją kaip savąją laimę. „Mano Dievas ir mano viskas“... Trokštu įsidėti į savo širdį šiuos žodžius. Noriu kartoti juos taip, kaip kartojo brolis Pranciškus - apsiplęšęs ašaromis ir su širdies atkaklumu.

„Mano Dievas ir mano viskas“... Ką tai reiškia? Jog Dievas pasigaili sergančio pasaulio. Jog Jis renkasi mažuosius, kad sugėdintų didžiūnus ir apreikštų, kad visas gėris ateina iš Jo rankų. Ir mes visi, tu ir aš, esame šių Jo darbų liudininkai.

Pranciškus šaukėsi Dievo, nes suvokė, kad be Jo yra per silpnas ką nors nuveikti. Pranciškus silpnas. Aš ir tu esame silpni. Jaupra yra silpna. Bet kaip sako apaštalas Paulius: „aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“ (Fil 4, 13). Ir Jaupra yra per silpna ką nors nuveikti be Viešpaties, bet ji visa gali Jame.

Žiedelių istorija pasakoja, kad išgirdęs Pranciškaus visą naktį kartojamą maldą: „Mano Dievas ir mano viskas“, Šventosios Dvasios įkvėptas Bernardas pakeitė savo gyvenimą ir tapo broliu. Gal tai ir yra tas vienintelis būdas perkeisti pasaulį, išgelbėti kitus - tapti gyva malda, leisti, kad visas gyvenimas taptų išpažinimu: „Mano Dievas ir mano viskas“.

Atraskite šiuos žodžius savo lūpose ir širdyje, mano sesės ir broliai, kurie šiemet pradėsite pasiruošimą Pranciškoniškojo jaunimo Pažadui arba, atnaujinę savo kažkada ištartą „Taip“, toliau gilinate savo pranciškonišką pašaukimą. Linkiu visiems gražių naujų ugdymo metų! Įeikime į juos su gyriaus giesme, būkime užlieti Jo džiaugsmu ir nudeginti Jo ugnimi, tepakyla iki Jo širdies mūsų širdys.

Virginija Mickutė
Lietuvos Pranciškoniškojo jaunimo prezidentė

Vos žvilgtelėjus į metų temą, rodos, per daug iššaukiančiai joje skamba žodis viskas. Galbūt mums ši frazė skambėtų gražiau, vietoje Dievo įdėjus žodžius: laimė, džiaugsmas, meilė. Turtuoliui - pinigai, gražuolei - grožis, mašinų mylėtoji - jo BMW... Ir taip galėtume tęsti iki begalybės, nes tiek daug to visko, ir kiekvienas išsirenka tai, kas jam arčiausia širdies. Bet mums, Dievo vaikams, čia skambantis žodis Dievas turėtų geriausiai tikti. Juk iš JO malonės gauname džiaugsmą, meilę, laimę, grožį. Mūsų Dievas švelnus, bet kartais pareikalaujantis, ir ne mažai, bet daug, o kartais ir visko.

Su pagarba žvelgiu į vienuolinį arba kunigo gyvenimą pasirinkusius jaunos žmones, kurių vienintelis mylimasis - Jėzus, jų Dievas. Jie man atrodo geriausiai įgyvendinantys kiekvieno krikščionio troškimą, kad Dievas taptų visu kuo gyvenime. Mąstau apie šeimą, kuri gyvena tikėjimo dvasia, ieškodama kelio, kuriame būtų jų Dievas ir jų viskas. Galop nusprendžiu, kad bet kuriame pašaukime Dievas gali būti viskas, tik žinoma, tai yra kiekvieno laisvos valios pasirinkimas ir pastangų tai įgyvendinant įdėjimas.

Viduje kyla prieštaravimai, kurie atsiranda iš noro turėti daug ir apčiuopiamai. Tikėjimas - jo nepaimsi, nepadėsi, nepadauginsi, nesumažinsi, kada panorėjęs ir vien tik savo valia. Svyravimas stiprėja, prisiminus pašaipas dėl tikėjimo kaip netinkančio šiems laikams. Rinkdamasi Viešpatį kaip tai, kas sudaro mano gyvenimą, renkuosi viską - ir šiuos nemalonus dalykus - būti nesuprastam, apkalbėtam, vienam. Renkuosi neracionalias vertybes, kurias stengiuosi įgyvendinti šeimoje, mokykloje, universitete, darbe. Galbūt dažnai tenka perlipti per save, gėdą, ašaras, bet pasirenki sava valia, įveikdamas šių laikų sekuliarizmo dvasią ir gyvendamas tiesoje prieš save ir kitus, nes to reikalauja krikščionio vardas.

Bet dabar pažvelkime paprasčiau - mano Dievas, koks JIS? Mylintis, geras, gailestingas, esantis kiekviename žmoguje, paprastas, kasdieninis. Galybė epitetu, kurie pavirstą į viską. Į Dievą ir tikėjimą, kokį mes išgyvename. Noriu paklaust, ar JIS tau yra viskas? Ar suprantu, kad gyvendamas iš Viešpaties malonių esu Jo kūrinys? Ir kaip mažam vaikui jo motina yra viskas, kas sudaro jo mažą pasaulėlį, taip ir tavo didis Dievas turi sudaryti tavąjį. Kaip kūdikis negalėtų nekalbinti savo mamos, taip ir Viešpats laukia, kad mes kalbėtumėmės su Juo, išsakytume ir atiduotumėme visa, kas mus slegia, į Jo rankas, kad kiekvieną dieną eitume į dialogą. Tada natūraliai Viešpats pasidaro tai, kas pradeda, užpildo ir užbaigia mano kasdieną.

Viena iš tikėjimo tiesų, kuri atskleidžia Pranciškoniško jaunimo metų temą, yra Didysis Įsakymas - „Mylėk savo Viešpatį Dievą visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, o savo artimą kaip save patį“. Dievas jau nuo amžių pradžios norėjo, kad mums JIS būtų viskas. Gal šis reikalavimas nuskambėtų šiek tiek egoistiškai, jei būtų ištartas žmogaus, bet Meilės įsakymas ne toks. Dievo išmintis jį dovanuoja tam, kad, kaip tikėjimas yra negyvas be darbų, taip ir reikalaujama meilė būtų įrodoma per kasdienybę, auką, savo laiko, jėgų, širdies atidavimą kitiems broliams ir seserims. Ir tada gali pamatyti, ar tavo Dievas yra tau viskas.

Nes viskas tik dėl Tavęs ir Tau, Jėzau...

Lidija Rimaitė
Vilniaus Bernardinų Pranciškoniškojo jaunimo atsakingoji už ugdymą